

L. M. reprodukció

Kicsit rút vagy
és tested
sohasem nevezhetnéd
a szépségversenyekre
Érett
málnaízű szádra
nappal még légy se szállna,
s blúzod lombjába rejtett
két vadalma-melled
sem csábit szüretre

De itt
szűk kamrád küzdőterének
negyven vattos rivaldáján
– hol füstös kocsmából
felszedett „fiúkád”
hálából szerelmedért
e verset faragja –
te vagy a bajnok szívem
minden/én/ek felett

Éva halála

Egy arc
álmaim szűkülő rácsán fennakadva
vállán át tétován visszanéz rám
Ismerem?!

Talán csak hasonmás

Tépelődöm

Talán csak képzelet

Keresni kéne a szót
a találkozást
mint akkor
Ott az Idegen Kertben
már csalóként
és megcsalatottként

Nevén szólítom
S valóban
szája szóra nyílik
Már mozdul...
Míntha üdvözlne –
de az ébredés táguló rácsain át
lehull:
visszahull belém mindörökre